

Нека разгледаме сега онѣвъ точки, съ които Гончевичъ иска да докаже, че македонското наречие било сърбско, а не българско. Прѣдварително ще кажемъ, че онѣвъ примѣри, съ които оборваме доводитѣ му, сж взети отъ самото му съчинение и отъ съчинението на Ястребовъ: *Обичаи и пѣсни турецки съ сѣрбовъ*, II издание. Не искаме да употребимъ за доказателство примѣри отъ българскитѣ писатели нито отъ ония странни, които пишжтъ, че македонцитѣ сж Българи, за да избѣгнемъ въѣко съмнѣние, че доказателствата ни сж ужъ отъ пристрастенъ изворъ, толкозъ повече, че Гончевичъ нарича тѣвъ писатели невѣжи и фалсификатори. Съ сжщото оржжие, съ което той иска да прѣдстави македонското наречие за сърбско, ний доказваме противното, т. е. че е българско, като му посочваме, че самъ на себѣ си противуречи.

Той казва: „сърбскія книжовенъ езикъ се различава отъ българскія въ това“:

I. „Въ сѣрбскія езикъ има гласове ѣ, ѣ и ѣ, които се намиратъ и у македонцитѣ, а които у българитѣ никакъ нѣма. Напр.

Сѣрбски :	Български :
ноѣ,	нощъ,
свеѣа,	свѣща,
помоѣ,	помощъ,
куѣа,	куща (кжща),
ѣерка.	дѣщеря,
туѣи,	чуждий.
граѣанинъ,	гражданинъ,
меѣу,	между,
роѣенъ.	рожденъ.“

1. За гласѣтъ ѣ имаме да кажемъ слѣдното:

а) Истина е, че тоя гласъ въ българскія правописъ не се означава съ отдѣлна буква, но отъ